

פרשת השבוע – ואתה תצווה

פרשת ואתה תצווה היא אחת מארבעת הפרשיות העוסקות בבניית המשכן.

אומרים חז"ל: הגלגל הזה של העין – אין האדם רואה מתוך הלובן שיש בו אלא מתוך השחור [מדרש ויקרא רבה]

אני ששזורת את פרשת השבוע "ואתה תצווה" לחיי שלי, מנסה לשהור מפגש בארץ רחוקה, לפני שבועיים בשבוע "ואתה תצווה", ביום בו העברתי שם הרצאה על הידע המצוי בספרי "כרוך בינתך לליבך". והיו בקהל שנתאסף אלו שבחרו להקשיב לאשר היה לי לומר והיו אלו שבחרו לראות מתוך צמצום ומקובעות, חיפשו לבחון את הידע שבי, את היושר ואת אמונתי על פי מלבושיי, אם תואמים הם את חוקי אמונתם ואם לאו.

שוב הוכיחה פרשת השבוע שהייתה – כמה מדויקת היא, אך אני בבלייל עיסוקי שכחתי לקבל את הדרכתה, ורק במטהווי הזמן מבינה אני את שהיה.

פרשת "ואתה תצווה" עוסקת בענייני המשכן לפרטיו, דברים הנשגבים מן הדעת:

- 1- העלאת נר התמיד במשכן
- 2- מינויו של אהרון הכהן
- 3- פרטי המלבושים של הכוהנים
- 4- עשיית ה"אורים ותומים" שבבגדי הכהן הגדול
- 5- קידוש בני אהרון
- 6- בניית מזבח הקטורת

כל פרט ופרט בפרשה זו מורכב ומרתק מאין כמוהו, אך רוצה אני לגעת בדש כותנתה. הפרשה פותחת במילים "ואתה תצווה" מילים שבדורנו שלנו מיד מייצרות סוג של התנגדות, מפני שבעצם הציווי יש משהו מאיים וכופה, שגורם לנו להיזהר בו. ומהו הדבר?

בפרשת השבוע יש התעסקות, לכאורה מעט מוגזמת, בפירוט בגדי הכוהנים, הן ההדיוטים והן בגדיו של הכוהן הגדול, המחייבים אותם בעבודתם בקודש.

תפקיד בגדי הכוהנים הוא טקסי לכבוד ולתפארת, ולכן נשאלת השאלה מה עניין בגדי הכוהנים לימינו אנו?

פרשת שבוע זו עוסקת בנר התמיד – האור הנצחי שיאיר את משכן האל שבתוכנו, על מנת שנוכל להתבונן בעולמו של הבורא מנקודה מוארת ולא מתוך אותו צמצום וחושך שמצוי בנו, שנתעלה במעט לבחון את הסוגיה: האם הבגד עושה את האדם?

כאן מסתרת פילוסופיית חיים שלמה, הנלמדת מעצם פירוט בגדי הכוהנים. האדם קיבל לידיו מעצם בריאתו כ"צלם האלוהים" כלים רבים. הוא יצר את הציביליזציה לטוב ולרע, מצא את האש, המציא את הגלגל, למד להשתמש במחצבי האדמה לטובתו והגיע עד לפיצוח האטום וגילוי ה-DNA

אבל את הבגד שעל גופו קיבל האדם כחלק מבריאת בראשית. להוכיח כי הלבוש אינו רק להגנה מפני הקור או כסממן להגדרה מעמדית, הלבוש הינו סימן היכר ראשוני והכרחי לקיום החברה האנושית – החברה המתוקנת. הלבוש הינו כלי להרגשתו המוסרית של האדם. הבגד שלובש האדם הוא "עור שני לו". הבגד הופך את האדם לכהן במקדש עולמו. תפקיד הבגד הוא טקסי בלבד. הוא ניתן לאדם כדי להבדיל אותו מכל יצור חי אחר. הבגד הוא כסות האדם הנכנס אל משכן האל בתוכו. בבגד שלובש הכוהן הגדול יש אמירה של האדם למול האחר ולא למול אלוהיו נאין האלוהים זקוק לסממנים חומריים אלו] וההוכחה לכך היא המבחן שהיה עובר הכוהן הגדול ביום הכיפורים, כאשר היה צריך להיכנס אל קודש הקודשים. אז נקשר חבל לרגלו, בזמן בו נבחנים אמונתו ויושרו. האם הבגד באמת הגן עליו? או הפך הוא ל"גולם שקם על יוצרו" כשנבחן יושר לבבו?

ונשאלת השאלה האם הבגד עושה את האדם. ניתנה בנו בני האדם תבונה לדעת להבחין בין עיקר לטפל, בין אמת פנימית או שקר חיצוני. לכן אלו השופטים אדם על פי לבושו, צריכים להבין כי בגד מפואר ככל שיהיה, לא שווה דבר וחצי דבר אם אינו משקף את מהות פנימיותו של זה הלושב אותו.